

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— 'Ο Βασιλεὺς τῆς Πρωσίας Ουίλλιέλμος Δ'. θελήσας νὰ τιμῇ τὸν ποιητὴν Οὐλανδ τοῦ προσέφερε τὸ παράσημον «Τῆς Ἀξίας» μὲ πολλὰς διαβεβαιώσεις τῆς ὑπολήψεώς του πρὸς αὐτόν. Ἀλλ' ὁ Οὐλανδ δὲν ἐδέχθη τὸ παράσημον διὰ λόγους, τοὺς ὁποίους ἤρχισε νὰ ἀναφέρῃ εἰς τὴν σύζυγόν του, ἅμα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐνῷ τῆς ἐξέεστε τοὺς λόγους τοῦτους κάποιος ἐκτύπησε τὴν θύραν, καὶ μίᾳ πτωχῇ κόρῃ εἰσῆλθε κρατοῦσα μικρὰν δέσμην ἱνῶν, τὴν ὁποίαν προσέφερεν εἰς τὸν ποιητὴν λέγουσα, «Ἡ μήτηρ μου σὰς προσφέρει τὴν μικρὰν αὐτὴν ἀνθοδέσμην.» Ἡ μήτηρ σου, παιδί μου;» εἶπεν ὁ Οὐλανδ. «Ἐνύμωζον ὅτι ἀπέθανε πέρυσι.» «Πράγματι ἀπέθανε, κύριε Οὐλανδ» ἀπεκρίθη ἡ κόρη, «καὶ ἀν' ἐνθυμείσθῃ, σὰς παρεκάλεσα τότε νὰ κάμνῃτε ἓνα μικρὸν στίχον διὰ τὸ μνημῆμά της, καὶ μοῦ ἐστείλατε ἕν ὠραιότατον ποίημα. Αὐτὰ τὰ ἱα εἶναι τὰ πρῶτα, τὰ ὅποια ἤνοιξαν ἐπάνω εἰς τὸν τάφον της καὶ ἀγαπῶ νὰ πιστεύω ἵδρι σὰς τὰ στέλλει ἐκεῖνη μὲ τοὺς χαιρετισμούς της!» Ὁ Οὐλανδ ἐδάκρυσεν ἔλαβε τὴν ἀνθοδέσμην καὶ τὴν ἐπέρασεν εἰς τὴν θηλειάν τοῦ ἐπενδύτου του. «Ἰδοὺ ἀγαπητή μου,» εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του, «τοῦτο δὲν εἶναι πολυτιμώτερον παρ' ὅτι δῆποτε παράσημον τὸ ὁποῖον ἡμπορεῖ ὁ Βασιλεὺς νὰ χαρίσῃ;»

— «Ἡ μητέρα μοὶ ἐχάρισεν ἓνα Εὐαγγέλιον πέρυσι τοῦ Χριστοῦ» εἶπεν ἡ Ἑλένη μὲ τόνον καυχήσεως, «καὶ ἡ θεία ἔδωκεν ἓνα τοῦ Γεωργάκη. Κυττάξατε τὰ τώρα! Τί διαφορά!»

Πραγματικῶς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Γεωργίου ἐφαίνετο μεταχειρισμένον, τὸ χρυσάφιον εἶχε σχεδὸν ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὰ φύλλα, τὰ ἐξώφυλλα ἦσαν ὀλίγον τριμμένα, καὶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ αἱ σελίδες ἔφερον κονδυλιαῖς καὶ σημάδια. Ἦτο φανερόν ὅτι ὁ Γεώργιος εἶχε μεταχειρισθῇ τὸ Εὐαγγέλιόν του.

Τῆς Ἑλένης ἀπ' ἐναντίας ἐφαίνετο κατακαίνουργον. Ὅταν ἡ Ἑλένη ἐξετύλιξε τὸ τοιγαρόχαρτον, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ εἶχε διπλωμένον, θὰ ἔλεγαι τις ὅτι ἀπὸ τότε ἕως τὴν στιγμὴν ἐκείνην δέν το εἶχεν ἀνοίξει.

«Ἀφ' οὗτοι μοὶ τὸ ἐχάρισε μόνον μίαν φορὰν τὸ ἔβγαλα ἀπὸ τὸ συρτάρι μου,» εἶπε καυχητικῶς ἡ Ἑλένη.

«Νὰ σ' ἐρωτήσω Ἑλένη μου,» τῆς εἶπεν ὁ πατήρ της, «Ἄν ἔλειπα καὶ σοὺ ἔγραφα ἐπιστολὴν, εἰς τὴν ὁποίαν σοὺ ἔλεγα τί καὶ τί ἤθελα νὰ κάμῃς, θὰ τὴν μετεχειρίζεσθαι καλὰ νομίζεις, ἂν δὲν ἤνοιγες τὸν φάκελλον, ἀλλὰ τὴν ἐδίπλωνες εἰς χαρτὶ καὶ τὴν ἐκλείδωνες εἰς τὸ συρτάριόν σου; Δέν θα μὲ ἐτίμας περισσότερο, ἂν τὴν ἤνοιγες καθ' ἡμέραν καὶ τὴν ἐμελέτας μὲ προσοχὴν διὰ νὰ μάθῃς τί σου παραγγέλλω καὶ νὰ προσπαθῇς νὰ τὸ ἐκτελῇς;»

«Ναι,» εἶπε κοκκινύζουσα ἡ Ἑλένη.

«Τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Θεοῦ πρὸς σὲ καὶ πρὸς ὅλους. Ἐπρεπε νὰ τὴν μελετᾷς καθ' ἐκάστην, ἀλλὰ σὺ τὴν ἔκρυψες ὅπως ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις ἔκρυψε τὸ τάλαντον τοῦ κυρίου του. Εἰς τὸ ἐξῆς, Ἑλένη μου, μεταχειρίζου τὸν πολυτίμον τοῦτον θησαυρὸν ὅπως διατάττει ὁ Θεός, ὅστις εἶπεν Ἐρευνάτε τὰς Γραφάς, διότι εἰς αὐτάς πιστεύετε ὅτι ἔχετε αἰώνιον ζωὴν, καὶ αὗται εἶναι αἱ μαρτυροῦσαι περὶ ἐμοῦ.»

— Ἡ ἡμέρα μεγαλώνει ἢ μικρύνει καθ' ὅσον προχωρεῖ τις πρὸς βερρὰν ἢ πρὸς νότον τοῦ Ἰσημερινοῦ. Ἡ μεγαλύτερα ἡμέρα εἰς τὸ Λονδίνον εἶναι δεκαῆξ καὶ ἡμισίας ὥρων, εἰς τὸ Ἀμβούργον δεκαεπτὰ ὥρων, εἰς τὴν Πετρούπο-

λιν δεκαοκτῶ, ἐνῷ ἡ βραχυτάτη ἡμέρα ἐκεῖ εἶναι πέντε μόνον ὥρων. Εἰς τὴν Φιλανδίαν ἡ διαφορά μεταξὺ τῆς μεγαλύτερας καὶ τῆς μικρότερης ἡμέρας εἶναι ἀκόμη περισσοτέρα, — εἰκοσι μία καὶ ἡμισυ ὥρων διὰ τὴν μεγαλύτεραν καὶ δύο καὶ ἡμισυ ὥρων διὰ τὴν μικρότεραν, ἐνῷ ἐν Σπιτσεβέργῃ ἡ μεγαλύτερα ἡμέρα εἶναι τριῶν καὶ ἡμισίως μηνῶν!

— Ὁ πρεσβύτερος ὢλων τῶν βασιλέων τῆς Εὐρώπης εἶναι ὁ Αὐτοκράτωρ Ουίλλιέλμος τῆς Γερμανίας, ἡλικίας 88 ἐτῶν, ὁ δὲ νεώτατος εἶναι ὁ πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἀποθανὼν βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, Ἀλφόνσος 16', ἐτῶν 28. Ἡ βασιλισσα Βικτωρία εἶναι 65 ἐτῶν, ἡ αὐτοκράτειρα Αὐγούστα 73, ἡ βασίλισσα τῆς Δανίας 67, ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Βραβίας 62, καὶ ἡ πρῶν αὐτοκράτειρα τῆς Γαλλίας 58. Αἱ δὲ νεώταται βασιλισαὶ τῆς Εὐρώπης εἶναι ἡ ἀντιβασιλισσα τῆς Ἰσπανίας, 26 ἐτῶν καὶ ἡ σύζυγος τοῦ Μιλάνου βασιλέως τῆς Σερβίας, 25 ἐτῶν.

— Ἀπὸ τὴν Βραΐταν ἐγράφη τὸ ἐξῆς συγχινητικὸν περιστατικὸν εἰς τὰς ἐφημερίδας.

Μία γράφια, ἡ Ἑλένη Ἀποστόλου Δημάδῃ ἐξ Ἰωαννίνων, ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν Ἑλληνα πρόξενον καὶ τῷ εἶπεν—

— Ἀκουσα, κύρ πρόξενε πῶς ἐδῶ μαζεύετε παρᾶδες.

— Ναι γερόντισσα, ἀπήντησεν ὁ πρόξενος, ἀλλ' ἔχι δι' ἐλεημοσύνην. Τὴν ἐλεημοσύνην τὴν κάμνει ἡ ἐπιτροπὴ.

Ἡ γράφια ὑπερηφάνως ἀπάντησεν—

— Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ μοῦ δώσουν. Ἦλθα νὰ δώσω.

Καὶ ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ μανδύλου της χρυσὸν δακτυλίδιον.

— Ἦρε αὐτὸ, κύρ πρόξενε, εἶπε, γιὰ τὰ Γιάννινα, ποὺ τ' ἄφηκα μικρὴ καὶ σὰν τὰ θυμᾶμαι ματῶν ἡ καρδιά μου. Εἶμαι φτωχά· ἄλλο ἀπ' αὐτὸ δὲν ἔχω νὰ σοῦ δώσω· ἢ πλοῦσιαις ἀς δώσουν τὰ διαμάντιά τους γιὰ νὰ λευθερώσουν τὰ Γιάννινα.»

Γὸ δακτυλίδιον τοῦτο ὁ πρόξενος τὸ ἀπέστειλεν εἰς τὰς Ἀθήνας, παρακαλῶν νὰ μὴ πωληθῇ, ἀλλὰ νὰ τεθῇ εἰς τὸ ὑπουργεῖον μεταξὺ τῶν κειμηλίων τοῦ Κράτους.

— Ὁραιότατον ὥρολόγιον κατασκευασθὲν εἰς τοὺς Παρισίους ἔχει τὰ μπουράν ἀντὶ προσώπου, κύκλῳ τοῦ ὁποίου αἱ ὥραι παριστάνονται ὑπὸ ἀνθρώπων. Ὁ ὥροδείκτης παριστάνεται ὑπὸ μικρᾶς μέλισσης, ὁ δὲ λεπτοδείκτης ὑπὸ μεγάλῃς. Αἱ δύο αὗται μέλισσαι κινούνται ἀπὸ ἀνθός εἰς ἀνθός καὶ σημειοῦν τὰς ὥρας τακτικῶς, διὰ μέσου δύο μαγνητῶν κρυμμένων ὀπισθεν τοῦ προσώπου τοῦ ὥρολογίου.

— Τὸ ἀλφάβητον κατὰ τὴν ἈΓΡΑΜΜΑΤΙΚὴν θεωρίαν τοῦ Καλλιού.

Ἄλφα, Βῆτα, Γάμμα, Δέλτα, Ἦτα Θῆτα, Θεοῦ γὰρ Εἶγε.

Ἰῶτα, Κάππα, Λάμδα, Μῦ, Νῦ, Ξι, τὸ Οὐ, Πι. Ρῶ, Σίγμα, Ταῦ,

Υἱ παρὸν Φι,

Χι τε τῷ Ψι εἰς τὸ Ὡ.

Ἰδοὺ καὶ ἐπιγραφὴ τις ἐπὶ Θρασυμάχου τοῦ Σοφιστοῦ — Τοῦνομα Θῆτα, Ρῶ, Ἄλφα, Σάν, Υἱ, Μῦ, Ἄλφα Χι, Οὐ, Σάν.

Πατρίς Χαλκηδὼν, ἡ δὲ τέχνη σοφίη.

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1) Πόθεν ἐγράψαν αἱ πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου;

2) Πόσα ἐκ τῶν θαυμάτων τοῦ προφήτου Ἦλια ὑπῆρξαν εὐεργετικά;

3) Τὰ θαύματα τοῦ προφήτου Ἐλισσαίᾳ ὑπῆρξαν καταστραπτικά, ἢ εὐεργετικά;